ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΣΙΝΙΑΛΑ

[Τοῦ ΕΡΡ. ΜΠΟΡΝΤΟ

Ο Σὰς—Φὲ εἶναι ἕνα μικρὸ χωριὸ στὸ βάθος τῆς πεδιάδος τοῦ Σὰς στὴν Ἐλβετία, κοντὰ στὴν Ἰταλία. Χρειάζεται πέντε ὥρες μὲ ζῶο γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς σ' αὐτὸ ἀπὸ τὴ στάσι τοῦ Στάλτεν. Ἐκεῖ συχνάζουν περιηγηταὶ σκληραγωγημένοι, ἐρασιτέχναι τοῦ καθαροῦ ἀέρος καὶ τῶν ἐκδρομῶν. Δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ πρόσωπα κόκκινα καὶ χέρια ἡλιοκαμμένα. Καθημερινῶς δὲ γίνεται μία παρέλασις ἀλπινιστῶν ὁπλισμένων μὲ ἄλπενστοκ, καὶ μὲ τὸ σχοινὶ τυλιγμένο στὸ σῶμα των.

Ὅταν ἔφθασα στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ μέρους αὐτοῦ ἕνας ταξειδιώτης ἔβγαινε ἀπ' τὴν πόρτα μὲ τὸν ὁδηγό του. Δὲν θὰ πρόσεχα φυσικὰ σ' ἕνα τόσο κοινὸ περιστατικὸ ἂν δὲν τὸ συνόδευαν ἔκτακτες περιστάσεις. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν λεπτός, καὶ ἀδύνατος, καὶ φοροῦσε ἕνα κουστοῦμι ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἡλιοκαμμένο, ὅλως διόλου ξυρισμένο καὶ φωτισμένο ἀπὸ δυὸ ὄμορφα μάτια ὀνειροπόλα.

Ἐμπρὸς στὴν πόρτα μιὰ νέα ξανθὴ γυναῖκα τὸν ἀποχαιρετοῦσε χωρὶς ὅμως καμμιὰ τρυφερότητα.

— Εἶναι πολὺ ὑψηλά, αὐτὸ τὸ Ταπχόρν; τὸν ρώτησε.

— Τέσσαρες χιλιάδες πεντακόσια μέτρα, ἀπάντησεν αὐτός.

— Μὴ ξεχάσῃς νὰ μοῦ κάμῃς σινιάλο ὅταν θὰ φτάσῃς ἐκεῖ πάνω.

— Ἔχω μαζύ μου βεγγαλικὰ καὶ θὰ τ' ἀνάψω μόλις φτάσω στὴν κορυφή. Ἀντίο λοιπόν, ἀγάπη μου...

— Ἀντίο, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ συγκινημένη.

Ὁ ἀλπινιστὴς εἶχε ἀπομακρυνθῆ πειὰ κι' αὐτὴ τὸν χαιρετοῦσε ἀκόμη μὲ τὸ χέρι. Αὐτὸς γύρισε μιὰ-δυὸ φορὲς καὶ τῆς ἀνταπέδωσε τὸ χαιρετισμό. Ἔπειτα χάθηκε στὸ στρίψιμο τοῦ δρόμου... Ὅπως κατάλαβα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόκειτο ν' ἀνέβει στὴν κορυφὴ τοῦ Ταπχόρν. Στὸ βουνὸ ὅμως αὐτὸ δὲν ἀνεβαίνει κανεὶς εὔκολα. Κατὰ τὸν Ἰούλιο τὸ ἀνέβασμα εἶνε κᾶπως εὐκολώτερο ἀλλὰ λίγο πιὸ ἀργὰ πέφτουν συχνὰ πάγοι καὶ πέτρες ἀπ' τὴν κορυφή. Ἤξευρα αὐτὲς τῆς λεπτομέρειες καὶ φανταζόμουν πὼς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θᾶχε πολὺ θάρρος, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπ' τὸ ἤρεμο καὶ μάλιστα εὔθυμο ὕφος τόσον αὐτοῦ ὅσον καὶ τῆς γυναικός του. Ἐπειδὴ ἔτυχα στὸν ἀποχωρισμὸ αὐτὸ ἀναγκάσθηκα νὰ παρακολουθήσω καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ ταξειδιοῦ τοῦ ἀγνώστου. Ὅπως ἔμαθα θὰ περνοῦσε τὴ νύχτα του στὸ βουνό, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ ἴδιο βράδυ στὸ Σὰς-Φὲ ἐὰν δὲν τοῦ τύχαινε καμιὰ ἀπρόοπτη καταιγίδα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρός, ἀλλὰ φυσοῦσε ἕνας θερμὸς ἀέρας ποῦ δὲν προμηνοῦσε τίποτε καλό. Ἡ καλύβα τῶν Μισιαμπὲλ εἶνε εὐτυχῶς ἕνα ἄσυλον ἀσφαλές γιὰ τοὺς ἀλπινιστάς. Τὸ βράδυτῆς ἰδιαιτέρας βρέθηκα καθισμένος σχεδὸν ἀπέναντι στὴν ἐνία κυρία ποῦ εἶχα ἰδεῖ ν' ἀποχαιρετᾶ τὸ σύζυγό της. Λέγονταν, ὅπως ἔμαθα, κ. Φραίνεϋ καὶ στὸ τραπέζι ποὺ καθόμαστε φαινόταν εὔθυμη καὶ πολὺ περιποιητική. Φοροῦσε ἄσπρο φόρεμα καὶ μὲ τὰ κατακόκκινα μάγουλα της σκορποῦσε γύρω της τὴ χαρά. Εἶχε μιὰ ἐλαφρότητα πουλιοῦ ὅταν πηδοῦσε ἀπ' τὸ ἕνα θέμα στὸ ἄλλο χωρὶς νὰ προσέχῃ σὲ ρητορικὰ σχήματα.

Βλέποντάς την τόσο εὐχάριστη, σκέφθηκα: Ξέχασε ἄραγε τὸν ἀπόντα σύζυγό της ποῦ ἴσως νὰ κινδύνευε αὐτὴ τὴ στιγμή;

Μᾶς σέρβιραν τὸ φροῦτο ὅταν τὸ ὡρολόγι χτύπησε ὀχτώ. Ἡ κ. Φραίνεϋ σηκώθηκε τότε ἀποτόμως.

— Ποῦ πηγαίνετε τόσο γρήγορα; τὴν ρώτησαν οἱ γνωστοί της.

— Στὸ ραντεβοῦ μου, ἀπάντησεν αὐτὴ ἀφελῶς.

— Ραντεβοῦ; Μὲ ποιόν;

— Παράδοξο! καὶ τὸν ἄνδρα μου.

— Μὰ αὐτὸς βρίσκεται τόσο μακρυὰ ἀπὸ δῶ!..

— Ἀκριβῶς... Καὶ γι' αὐτὸ θὰ πάω νὰ τοῦ εὐχηθῶ τὴν καλησπέρα.

— Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ παρακολουθήσουμε καὶ μεῖς τὸ θέαμα αὐτό;

— Ὅπως θέλετε.

Κατόπιν αὐτοῦ βιαστήκαμε νὰ σηκωθοῦμε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ νὰ τρέξουμε στὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν ἡ κ. Φραίνεϋ. Τὴν ἀνταμώσαμε κοντὰ στὴ μικρὴ ἐκκλησία, λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπ' τὰ ξενοδοχεῖα, σὲ μέρος σκοτεινό, γιὰ νὰ διακρίνονται καλλίτερα τὰ φωτεινά της σινιάλα.

— Καὶ ἡ φωταψία σας; τὴν ρωτήσαμε.

— Περιμένετε θ' ἀρχίσῃ πρῶτα ἐκεῖνος, μᾶς εἶπε καὶ ἁπλώνοντας τὸ χέρι της μᾶς ἔδειξε τὸ κάτασπρο βουνό, ποῦ μέσα στὴ μαύρη νύχτα ξεχώριζε σὰν τεράστιος γίγας.

— Εἶνε ἐκεῖ, μᾶς εἶπε.

Καὶ πράγματι ἦταν ἐκεῖ, γιατὶ ἀμέσως στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, μιὰ φλόγα κόκκινη ἔλαμψε καὶ κουνήθηκε δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Μέσα στὶς χαρούμενες φωνὲς καὶ στὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων της καὶ ἡ κ. Φραίνεϋ ἄναψε τὰ βεγγαλικά της ἀνταποδίδοντας τοὺς φωτεινοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ συζύγου της.

Πέντε φορὲς ἀντηλλάγησαν οἱ ἴδιοι φωτεινοὶ χαιρετισμοὶ κι' ἔπειτα τὸ βουνὸ σκοτείνιασε καὶ ξανάμεινε ἄφωνο.

— Τελείωσε, εἶπε ἡ κ. Φραίνεϋ. Πᾶμε τώρα.

Κι' ἐπιστρέψαμε εὐχαριστημένοι.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ὄμορφο πρωΐ, ὁ καιρὸς χάλασε ἀπότομα. Ἐνέσκηψε μιὰ τρομερὴ θύελλα. Μέσ' στὴν πυκνὴ συννεφιὰ ὁ γκρίζος ὄγκος τῶν βουνῶν φαινόταν φοβερός, ἀπειλητικός, ἀπαίσιος!

Ὅταν κατεβήκαμε στὸ τραπέζι τὴν ἡμέρα αὐτὴ ζήτησα εὐθὺς νέα μὲ κᾶποιο ἀόριστο φόβο. Θὰ ἐπέστρεφε ἄραγε ὁ σύζυγος τῆς κ. Φραίνεϋ;

—Ὁ ἄνδρας μου; εἶπε εὔθυμα ἡ ἔμμορφη κυρία, θὰ ἔχῃ καταφύγει λόγῳ τοῦ καιροῦ σὲ κανένα ἄσυλο καὶ θὰ περάσῃ ἐκεῖ κι' αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἔτσι συνηθίζει.

— Θὰ τοῦ κάμετε, ρώτησα, πάλιν σινιάλα ἀπόψε;

—Ἐξάπαντος.

Πράγματι τὴ νύχτα ἔγινε ἡ ἴδια συγκέντρωσι πλάϊ στὴν ἐκκλησία, ἀλλὰ μὲ λιγώτερους θεατάς. Ἔπεφτε ψιλὸ χαλάζι καὶ οἱ περισσότεροι περιηγηταὶ προτιμοῦσαν τὴν ὄμορφη φωτιὰ τοῦ σαλονιοῦ. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἡ συννεφιὰ διαλύθηκε καὶ ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα τοῦ βουνοῦ ἄρχισε νὰ διακρίνεται. Ἡ κ. Φραίνεϋ, μὲ ἄσπρο μάλλινο φόρεμα, περίμενε. Χαριεντίζετο μάλιστα μὲ τὴν ἀργοπορία τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος δὲν ἐβιάζετο ποτέ. Ἴσως βράχηκαν τὰ σπίρτα του, ἔλεγε. Ἡ ἀργοπορία ὅμως ἐξακολουθοῦσε κι' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ μικρά μας παρέα σκορπιζότανε.

Ἕνας σύζυγος ποὺ εὔχεται τὴν «καλησπέρα» στὴν σύζυγό του δὲν εἶνε φαινόμενο ἐπαρκὲς γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἄνθρωπο ἔξω ὅταν τὸ κρύο εἶνε δυνατὸ καὶ ἡ βροχὴ παγωμένη. Ἡ καϋμένη ἡ κ. Φραίνεϋ προσπαθοῦσε νὰ φανῇ εὔθυμος, ἐν τούτοις ὅμως ἀνησυχοῦσε. Ἤμουνα μόνος μαζύ της, ἐγὼ ποὺ δὲν τὴν γνώρισα παρὰ χθὲς καὶ περιμέναμε σχεδὸν δυὸ ὧρες.

Κᾶπου, κᾶπου ἄναβε ἕνα βεγγαλικὸ, ἀλλὰ τὸ βουνὸ δὲν ἀπαντοῦσε. Τῆς εἶπα ὅτι ἴσως ὁ ἄνδρας της κατέβηκε ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρά, στὴν πεδιάδα τοῦ Ζερμάτ. Φάνηκε σὰν νὰ μ' ἄκουσε καὶ ὕστερα μοῦ εἶπε.

— Φοβοῦμαι!

Μοῦπε τὸ «φοβοῦμαι» αὐτὸ γελαστή, ἀλλὰ φαινόταν ἀντιθέτως πὼς ἀγωνιοῦσε. Θέλησα νὰ τὴν πείσω νὰ γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο, μὰ ἀντιστάθηκε μὲ πεῖσμα καὶ τέλος ἔφυγα κι' ἐγὼ γιὰ τὸ δωμάτιό μου. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐνόσταζα ἐκάθησα στὸ παράθυρο καὶ τὴν διέκρινα κάθε μισὴ ὥρα νὰ ξανανάβῃ ἀκούραστα τὰ βεγγαλικά της. Ματαίως ὅμως. Τὸ βουνὸ δὲν ἀπαντοῦσε....

Δυὸ μέρες ἐπέρασαν.

Καὶ τέλος, ἀφοῦ ἐρευνήσαμε, βρήκαμε τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου ἀλπινιστοῦ καὶ τοῦ ὁδηγοῦ του κατατσακισμένα, μέσα σὲ μιὰ φάραγγα. Πρὶν προφτάσουμε νὰ καταλάβουμε πὼς συνέβη αὐτό, ἡ κ. Φραίνεϋ βρέθηκε μπροστά μας. Ποιὸς τὴν εἶχε εἰδοποιήσῃ; Πῶς βρέθηκε μαζύ μας; Τὴν εἶδα νὰ κυττᾶ μὲ ἀπερίγραπτη λύπη τὸ νεκρὸ σύζυγό της. Κι' ἔξαφνα τὰ μάτια της ἄστραψαν παράξενα κ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ γέλοιο βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα της, ἕνα γέλοιο παγωμένο, ἀπαίσιο. Εἶχε τρελλαθῆ!... Μετφρ. **Ε. Μακρῆ**

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναικὸς εἶναι ὅπως τὸ κάνιστρον τῆς Κλεοπάτρας. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τὰ ἄνθη καὶ αἱ ὀπῶραι, καὶ εἰς τὸν πυθμένα ἡ ἀσπίς, τὸ φαρμακερὸ φεῖδι! **Ἀρσὲν Οὐσσαὶ**

Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας! Δι' οὐρανίων ῥόδων μᾶς στρώνουν τὸ δρόμο τῆς ἐπιγείου ζωῆς. Συνδέουν τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος δεσμούς, καὶ ὑπὸ τὸν αἰδήμονα τῶν χαρίτων πέπλον τρέφουν δι' ἱερᾶς χειρὸς τὰ ἀμάραντα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων ῥόδα... **Σίλλερ**

Ἡ καρδιὰ τῆς γυναικὸς μοιάζει μὲ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τῶν νηπίων κιβώτια, τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ φαινόμενον, περιέχουσι ζαχαρωτά, ἀλλὰ μόλις τὰ γγίξῃ κανεὶς ἀνοίγουν καὶ ἐκπηδῶσιν ἐξ αὐτῶν πολύμορφοι δαίμονες. **Ἀνώνυμος**

Ὅταν ὁ ἰατρὸς καὶ ὁ ἱερεὺς ἐγκαταλείπουν τὸν ἀγωνιῶντα, ποιὸς μένει παρὰ τὴν κλίνην αὐτοῦ; Ἡ γυναῖκα! Μόνον ἡ γυναῖκα δὲν ἐγκαταλείπει τὸν θνήσκοντα καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἐλπὶς ἐγκαταλείπει αὐτόν... **Φ. Λ. Γκουερράτσι**

Ὁ περίφημος Βολιγγβρόκ, γιὰ νὰ διατηρῇ ἀκμαῖον τὸ κάλλος τῆς ἐρωμένης του, ἐπότιζεν αὐτὴν μὲ αἷμα φειδιοῦ! Ὑπάρχει μιὰ σταγὼν τοιούτου αἵματος εἰς τὴν ὡραιότητα πάσης γυναικός, δέκα δὲ σταγόνες εἰς τὴν καλλονὴν τῶν ξανθῶν!.. **Ἀρσὲν Οὐσσαὶ**